

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

tus est Dominus, quoniam habitavit in excelsis; hoc est, quia
 pependit in ligno, ut explicat Hugo, implevit Syon iudicio Isa. 33.
 & iustitia: iudicio in Prelatis, iustitia in subditis. Et positi- v. 5.
 to hoc, rectè dicere poterat Virgo, Magnificat anima mea
 Dominum: ipsa enim dedit DEO illam carnem, cuius gra-
 tiâ, tanto ille ampliùs futuris temporibus erat glorifican-
 dus. Neque hoc duntaxat. Virgo enim non tantùm ma-
 gnificavit DEUM in semetipsa, ut dicebamus, non tantùm
 magnificavit DEUM in aliis, sed parum abfuit quin dice-
 rem, quòd illum magnificaverit etiam in semetipso. Si-
 quidem ante Incarnationis in ipsa peracta opus DEUS erat
 DEUS, ut nemo nescit: erat tamen hominum tantùm:
 DEUS Abraham, DEUS Isaac, & DEUS Jacob: subinde au-
 tem etiam factus est DEUS DEI; dum factus est DEUS
 Christi. Ita audis, Christum ferali in ligno apertè dixisse,
 DEUS DEUS meus quare me dereliquisti? Non satis illi erat
 dicere DEUS, sed addere insuper voluit, DEUS meus: ut ad-
 verteretur, quòd invocaret eum non solùm ut DEUM o-
 mnibus communem, sed ut suum proprium. An autem
 hac magnificatione major cogitari poterat? & hanc tamen
 à Virgine consecutus est DEUS. Gratulare ipsi sortem
 hanc suam, qualis nulli alteri puræ Creaturæ obtigit: ma-
 gis tamen illi gratulare, quòd præ omni alia pura Creatu-
 ra sciverit respondere huic sorti suæ.

II.

CONsidera quòd ad affirmandam absolutam omnibus
 numeris gratitudinem, rectumque donorum acce-
 ptorum usum, non dixerit Virgo, ut ceteroquin po-
 tuisset: Magnificat lingua mea Dominum sed Magnificat ani-

A 3

ma

ma mea Dominum: idque eâ causâ, quia sine comparatione plus gloriæ rependebat DEO mediis facultatibus suis intimis, quàm rependeret verbis. Dum Virgo loquebatur cum hominibus de DEO, necesse illi erat uti vocabulis, quibus vulgo omnes utebantur: at cùm de DEO loquebatur cum DEO intra se, in agendis ipsi gratiis, in admirando, in amando, in laudando ipso, aliter se res habebat. In hoc non subjecta nostris loquendi formulis, utebatur sensibus & affectionibus suis peculiaribus. Nostine autem tu, qualis hæ fuerint? hoc ut nosceres, nôsse priùs oporteret, qualis Anima fuerit Anima MARIÆ Virginis. Hoc autem quis unquam intelliget? *Multa filie congregaverunt divitias, tu supergressa es universas*; quæ sunt Sapientis admiratione attoniti ad illam verba. Dixit, *universas*, non, *singulas*: si enim parte unâ bilancis ponerentur omnes omnium animarum electarum, ab ipsa distinctarum, divitiarum; alterâ autem divitiarum Animæ ipsius unius, hæ non minùs confestim illis præponderarent, quàm aurum ponderis majoris alteri deficienti.

Prov. 3.
v. 29.

Ne igitur proveharis in mare vastissimum, ad hoc unum attende: aliam omnino nullam è puris creaturis potuisse de tota sua anima propria ita disponere, sicut disponere potuit Virgo Sanctissima. Ratio ejus rei est, quia sola ipsa plenum perfectumque Animæ dominium habuit: adeo semper immunem illam ac liberam habuit ab omnibus aberrationibus importunis, ab omni perduellione, obstinatione, affectionibus minùs compositis ordinatisque. Quanto igitur jure, quàmque meritò dixit Virgo, *Magnificat anima mea Dominum*? Dixit, quod nulla alia pura creatura dicere potuit, quia alia nulla unquam sic animam suam propriam dicere potuit, sicut illam dixit suam Maria.

An

An tu fortassis dicere unquam potes, quòd anima tua tua fit? quomodo tua, si tam parùm pro arbitrio disporre de illa potes? an non Ambitio, Ira, Invidia, Vanitas eò jam provectæ sunt, ut tyrannidem in illam exercent? Quomodo igitur tuam amplius verè dicere potes? Priusquam illam recuperes è manibus tam multorum hostium barbarorum, quàm multæ sunt perturbatæ affectiones & propensiones tuæ, ne illam tuam jactes; nam etsi jure tua est, facto tamen & re tua non est. Et si re tua non est, quomodo tu quoque cum Virgine liberè dicere poteris, *Magnificat anima mea Dominum*? Ne hoc dixeris: iridebunt enim te mali saltem Dæmones, qui probè nòrunt, traditam suæ possessioni re ipsa illam Animam, quam tu tuam appellas. Vox ista, quæ possessionem significat, paucorum à lingua citra omnem exceptionem profertur, à multorum lingua pessimè; sola Virgo semper & citra ullam exceptionem illam protulit.

Hinc est, quòd Anima ipsi fundi instar fuit, qui nunquam non ipsi summè frugifer fuit; quantum enim boni in illo plantavit, quantum seminavit, id omne in suo seminavit plantavitque. Quàm interim verum est, quòd ex Anima tua plus ad alios redeat, quàm ad temetipsum? Concionaris fortassis, scribis, typo committis, consilia ad virtutem suggeris. Quid autem hinc tibi commodi, si tu non jam tuus, sed hostium tuorum esses? parum sanè id tibi prodesset. Leo, quem Samson suffocavit, paucis abinde diebus favum mellis dulcissimum in ore habuit. Quis tamen illo est fructus? quivis potiùs alius, quàm ipse. Fructus est illo Samson ipse, fructus hujus parens, fructa mater: solus Leo non est fructus. Dolenda infelicitas! sed faxint boni Superi, ne talis sit & tua.

III. Con-